

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2902/2552

ธนาคารอาคารสงเคราะห์ โจทก์ นายเอนก ประชาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 135, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 136, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 136

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายของจำเลย ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 135 (2) มีผลตาม พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 136 แต่ก็ไม่ทำให้จำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้หลุดพ้นจากหนี้สินแต่อย่างใดไม่ ทั้งไม่ต้องคำนึงว่าหนี้ดังกล่าวนั้นเจ้าหนี้จะได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ไว้หรือไม่ มีผลให้โจทก์ซึ่งไม่ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ยังคงมีสิทธิที่จะบังคับชำระหนี้ตามสิทธิที่มีอยู่ต่อไปเหมือนดังก่อนที่มีการฟ้องคดีล้มละลาย โจทก์จึงมีสิทธินำมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งที่จำเลยค้างชำระมาฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ กำหนดตามที่เห็นสมควร จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า โจทก์มีสิทธินำมูลหนี้ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขแดงที่ 1008/2539 มาฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายหรือไม่ เห็นว่า แม้ว่าการที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายของจำเลยในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ล.511/2543 เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2547 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 135(2) ซึ่งมีผลตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 136 แต่ก็ไม่ทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากหนี้สินแต่อย่างใดไม่ โดยไม่ต้องคำนึงว่าหนี้ดังกล่าวนั้นเจ้าหนี้จะได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ไว้หรือไม่ มีผลให้โจทก์ซึ่งไม่ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ นั้นยังคงมีสิทธิที่จะบังคับชำระหนี้ตามสิทธิที่โจทก์มีอยู่ต่อไปเหมือนดังก่อนที่มีการฟ้องคดีล้มละลาย โจทก์จึงมีสิทธิที่จะนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งดังกล่าวมาฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายได้ ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า กรณีมีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้จำเลยล้มละลายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษตามยอมตั้งแต่ปี พ.ศ.2539 ซึ่งหลังจากศาลมีคำพิพากษตามยอมแล้ว จำเลยมิได้ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ จนกระทั่งโจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์จำนองออกขายทอดตลาดได้เงินชำระหนี้บางส่วน หลังจากนั้นจำเลยก็ได้ชำระหนี้ส่วนที่ค้างหรือติดต่อขอชำระหนี้แก่โจทก์แต่อย่างใด เมื่อนับระยะเวลาจากศาลพิพากษตามยอมในคดีแพ่งจนถึงโจทก์นำคดีมาฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลาย คดีนี้เป็นเวลาเกือบสิบปีแล้ว พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่าจำเลยมิได้ขวนขวายชำระหนี้แก่โจทก์ กรณีจึงไม่มีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้จำเลยล้มละลาย ส่วนที่จำเลยอุทธรณ์อ้างว่า เมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดในคดีหมายเลขแดงที่ ล.511/2443 โจทก์มิได้ยื่นคำขอรับ

ชำระหนี้ในคดีล้มละลายดังกล่าว และต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายของ
จำเลยตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 135(2) นั้น เห็นว่า เพียงแต่เหตุดังกล่าว
ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ไม่ควรให้จำเลยล้มละลาย ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของ
จำเลยเด็ดขาดมานั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นนี้ให้เป็นพับ.

องค์คณะ

อัปสร หิรัญบุรณะ · รัตน์ กองแก้ว · กิรติ กาญจนรินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2902/2552>